

BEKRÄFTELSETORSKAR OCH VÄRDERINGSVRAK SÅ LÄR DU DIG ATT SIMMA LUGNT

Under vattenytan lurar livets och omedvetenhetens faror. Kanske har du redan bekantat dig med den fruktade bekräftelsetorsken. En riktigt ful och ibland helt omättlig fisk som hela tiden vill ha något från andra. Den tuggar glupskt i sig uppmärksamhet – utan att någonsin bli nöjd. Den tar allt syre från dig och lämnar dig trött och uttråkad.

Bekräftelsetorsken är en medberoende art som lever på andras närvaro och känslor, och därför hela tiden fiskar efter bekräftelse genom att prata om sin egen förträfflighet. I vissa hav är den så vanlig att den regerar över allt liv genom att hela tiden söka utanför sig själv. De flesta torskär vägrar nämligen bli ensamma. Ändå är det genom att träna just olika former av ensamhet och självständighet som bekräftelsetorskarna kan tämjas och så småningom bli självständiga, mätta och nöjda fiskar.

Men så när vi precis trodde att havet var säkrat dyker nya faror upp och på botten anas ett ruttet värderingsvrak med blicken. Det ligger där bland spillrorna av våra förfäders resa. Alla deras måsten och borden skymtar bland vrakresterna. Du ska ha en bra utbildning, bo på rätt ställe, ha snälla barn, se ut och klä dig på ett visst sätt, vara resvan och äventyrslysten och inte minst, träffa den rätta eller rätte.

Att simma in i värderingsvraket kan således vara förödande. Kanske fångas vi till och med där så länge att luften tar slut och kvar blir vi, i våra förfäders vrakrester och bestående gammalt bråte som vi själva inte valt. Så, hur gör du för att överleva och rädda dig själv? Jo, genom att med kraft simma rakt in i sidan på vraket så att brädorna yr – för att sedan ta med några plankor som du tycker passar ditt eget skeppsbygge.

Vi bygger helt enkelt vårt eget skepp, i stället för att leva någon annans liv. Och här krävs ofta tålamod, för det tar sin lilla tid. Frestelsen att plocka bitar från vraket kan vara svår att motstå och har en tendens att ständigt dyka upp, om igen. Men oroa dig inte, det är oundvikligt. Kom bara ihåg att komma upp och kippa efter luft på land, åtminstone ibland!

Vi är väl alla lite bekräftelsetorsk eller värderingsvrak? Hur är det för dig?
